

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 358/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť L. H., S., zastúpeného advokátkou JUDr. A. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv a nezákonnosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 88/2008 z 27. mája 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. H. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2008 doručená sťažnosť L. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich práv a nezákonnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 88/2008 z 27. mája 2008.

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol: „ ... *nemôžem súhlasiť s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. mája 2008, č. k. 2 Cdo 88/2008, ktorým odmietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 10. 2007, sp. zn. 5 Co 378/2006, pretože sa nezaoberal podstatou veci, čím boli porušené moje práva.*

V odôvodnení Najvyššieho súdu SR a to s poukázaním na nízku hodnotu predmetu konania (9.218 Sk + náklady na podanie návrhu, dovolanie a právne zastupovanie) mi bolo odopreté v rozpore so spravodlivosťou dosiahnuť nápravu.

Pre 71 - ročného starobného dôchodcu je aj takáto suma dosť veľká, pretože predstavuje viac ako mesačný dôchodok.

Podľa môjho názoru Krajský súd v Bratislave a aj Najvyšší súd SR svojim konaním odobril súdnemu exekútorovi Ing. F. nezákonný postup, ktorým získal 9 218 Sk.“

Sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť okrem iného aj tým, že „Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 3. 4. 2006, č. k. 19 C 97/2005-39 rozhodol, že exekútor Ing. F. je povinný mi zaplatiť 9 218 Sk a trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku...

Rozhodnutie opieral o právoplatné uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. 7. 2004, č. k. 39 Er 566/99-133 a Ex 55/99, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. ...

Okresný súd Bratislava I v rozsudku zo dňa 3. 4. 2006... dáva zároveň odporcovi Ing. F. do pozornosti, že je viazaný rozhodnutiami exekučného súdu a preto je povinný splniť povinnosť mu uloženú v uznesení 39 Er 566/99-133.

Ing. F. totiž neuposlúchol exekučný súd a nepredložil mu vyčíslenie trov exekúcie. Bez rozhodnutia súdu si sám určil výšku trov konania exekúcie z neexistujúcej dlžnej sumy a rozhodol, že trovy konania exekúcie zaplatím ja a nie M. H. ako to nariadil Okresný súd Bratislava III v právoplatnom uznesení zo dňa 12. 7. 2004. ...

Odvolačí Krajský súd v Bratislave dňa 23. októbra 2007 pod č. k. 5 Co 378/06-56 napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. 4. 2006, č. k. 19 C 97/05 zmenil a to tak, že návrh zamietol...

Podľa môjho názoru Krajský súd v Bratislave nadržiaval exekútorovi Ing. F., keď mu priznal námietku premlčania, pretože uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 8. 2002, č. k. 19 Co 561/01-128 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú... bolo vyhlásené na neverejnom zasadnutí a mne bolo doručené až koncom júla 2004 spolu aj s uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14. 7. 2004.

Z uvedeného vyplýva, že premlčacia doba pre mňa začala plynúť 13. 8. 2004 a nie

23. 8. 2002, ako to nesprávne uviedol vo svojom odvolaní exekútor Ing. F.

Odvolací súd o tejto skutočnosti vedel, preto je nepochopiteľné, na základe čoho rozhodol v prospech exekútora.

Zároveň týmto rozhodnutím Krajský súd v Bratislave zneužil v môj neprospech § 238, ods. 5 O. s. p., keď predpokladal, že Najvyšší súd SR moje dovolanie odmietne.

Keby som bol vedel, že Krajský súd v Bratislave poruší zákon v prospech exekútora a nepotvrdí rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. 4. 2006, č. k. 19 C 97/05, nikdy by som sa nebol vzdal dobrovoľne úrokov z omeškania, ktoré by postačovali na konanie pred Najvyšším súdom SR“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v závere žiada, aby ústavný súd jeho sťažnosti „vyhovet, zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. mája 2008, č. k. 2 Cdo 88/2008 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. októbra 2007, č. k. 5 Co 378/2006-56 a súčasne potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. 4. 2006, č. k. 19 C 97/05.

Vzhľadom na to, že doteraz som vynaložil v doterajších konaniach tieto trovy:

500 Sk - podanie návrhu

1 080 Sk - podanie dovolania

1 880 Sk - právne zastupovanie pred NS SR

6 352 Sk - zastupovanie pred Ústavným súdom, žiadam Ústavný súd, aby mi priznal aj finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk, ktoré by som považoval za primerané“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľa z 25. augusta 2008 označeného ako „*Sťažnosť*“ ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že je sťažovateľ zastúpený právnou zástupkyňou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Ústavný súd konštatuje, že i keď z návrhu na začatie konania je zrejmé, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažovateľ vo svojom podaní neoznačil a neodôvodnil, ktoré konkrétne jeho základné práva podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách boli rozhodnutiami označených porušovateľov porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Sťažnosť neobsahuje ani jasný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a nezrozumiteľná, keďže neumožňuje identifikovať, ktoré základné práva a slobody sťažovateľa a ktorým porušovateľom boli porušené, prípadne akých konkrétnych ďalších opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde (okrem zrušenia rozhodnutí súdov) sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 282/04).

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátkou konštatuje, že sťažnosť také nedostatky náležitostí predpísané ústavou a zákonom o ústavnom súde vykazuje, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2008